

1

Juli, heden
Sausalito, Californië

Het laatste waarover een bruid zich op haar trouwdag druk zou moeten maken is of de ceremonie wel zal doorgaan.

Het was een nogal vruchteloze gedachte te midden van al haar pogingen om haar zenuwen in bedwang te houden. Niettemin bleef de vertrouwde twijfel knagen aan haar hart, en Sera James, nog steeds verwickeld in de schaduw van een onzekere toekomst, was haast geneigd eraan toe te geven.

Ze speelde wat met het parelsnoer om haar hals en keek uit het slaapkamerraam op de benedenverdieping van het landhuis van de familie Hanover dat aan de kust van Californië lag. Ze tuurde naar de horizon in de verte waar de ondergaande zon parelachtige schitteringen uitstrooide over de baai en vroeg zich af of William dezelfde twijfels kende. Stond hij daar op hun strand op haar te wachten?

Een zachte klop op de slaapkamerdeur trok haar aandacht.

Ze draaide zich om en zag het vertrouwde gezicht van haar vriendin Penny, die haar met een serene, stralende glimlach op haar gezicht zachtjes begroette vanuit de hal.

‘Sera? Het is zover,’ fluisterde Penny, terwijl ze de ruime slaapkamer binnenkwam. Haar roodblonde haar hing in zachte golven om haar hoofd en danste over haar schouders alsof ze op en neer werden bewogen door de speelse zeebries buiten. ‘Iedereen wacht op je.’

Sera knikte. Ze liet de parels los zodat ze zich weer tegen haar hals vleiden en zette haar handen in haar zij.

Dus hij wacht... op mij.

Met haar vingertoppen veegde ze de tranen uit haar ooghoeken.

God – William heeft zich niet teruggetrokken. Zelfs al is onze toekomst nog zo onzeker.

Sera haalde diep adem in de hoop daarmee wat moed te verzamelen.

Met een laatste blik in de grote antieke spiegel schikte ze nog een keer de sleep van haar antieke bruidsjacon en vroeg: ‘En? Kan het zo?’

Haar haar was losjes opgestoken in een Franse wrong, met elegante, klassieke golven die glansden als vloeibare chocolade en daarop een rafijne, met diamanten bezaaide diadeem. Haar schoonheid werd benadrukt door een stel eenvoudige parelorhangers en een schitterende kanten overslag, V-vormig uitgesneden langs haar sleutelbeen. Ze had haar lippen licht aangezet met klassiek rood.

‘Ik ben diep onder de indruk, lieverd.’ Penny glimlachte en haar ogen twinkelden. Het lichtgroen van haar enkellange chifon jurk glinsterde toen ze om het antieke hemelbed heen liep dat pontificaal midden in de kamer stond. ‘Je ziet er schitterend uit. Ik zie hier de hele dag alleen maar meesterwerken.’

Ze knipoogde bij die laatste woorden.

‘En ik zie dat wat Sophie jou heeft geleend veilig is aangekomen.’

Sera legde haar hand over de elegante parels om haar hals en wijdde een gedachte aan haar vriendin. ‘Ja. Sophie vond het heel erg dat ze er vandaag niet bij kon zijn, maar heeft me deze parels gestuurd om ze te lenen. Ze zei dat elk meisje parels hoort te dragen op haar trouwdag.’

Penny knikte. ‘Wijze woorden, als je het mij vraagt.’

‘Inderdaad.’ Sera glimlachte onwillekeurig.

Sophie Haurbech-Mason was de lieve, oude vriendin die een belangrijke rol had gespeeld in de romance van Sera en William die tot deze trouwdag had geleid. Ze hadden Sophie, de eigenaresse van een schilderij, gezocht en gevonden. Ze bleek een slachtoffer van de Holocaust te zijn en was in Wenen als klein meisje gered door de vrouw op het schilderij. In vele opzichten was Sera's eigen reis begonnen door de band tussen Sophie en dat schilderij – een reis die haar liefde had gebracht en haar uiteindelijk had geleerd weer te vertrouwen.

Maar nu stond ze hier, op het punt om in het huwelijk te treden, en opeens wilde ze niets liever dan dat Sophie er was om haar in deze ogenblikken bij te staan. De parels, hoe mooi ze ook waren, voelden eerder als een reddingslijn dan gewoon als een oud en prachtig sieraad.

'Ik heb het gevoel dat ik iets vergeet,' zei Sera, terwijl de ze-nuwen haar maag opnieuw in hun greep dreigden te nemen. Ze legde een hand op haar middel in een poging de vlinders die zich daar hadden genesteld tot kalmte te manen.

'Je bent niks vergeten,' probeerde Penny haar gerust te stellen, en ze keek nadrukkelijk naar de vloer, naar Sera's tenen die onder haar jurk uitstaken. 'Behalve je schoenen. Kom, dan help ik je hier doorheen.'

Het laatste wat Sera wilde was als bruid onderuitgaan. Ze stak haar vingers door de riempjes van de naaldhakken die op bed stonden en pakte vervolgens Penny's arm. Ze tilde de delicate kanten sleep op en begon heel voorzichtig op haar tenen te lopen.

Penny manoeuvreerde hen tussen alle spullen door die de slaapkamer veranderden in een zee van vloeiend papier, en schopte met de neus van haar schoen een witte doos opzij zoals alleen Penny dat kon.

'Hoe ziet hij eruit?' vroeg Sera aarzelend.

Schamper antwoordde Penny: 'Ik mag hopen dat je het over de bruidegom hebt. Want als je zijn knappe jongere broertje bedoelt, dan kan ik je verzekeren dat Paul Hanover even on-

uitstaanbaar is als altijd. Opedoofd voor een bruiloft of niet – aan hem valt weinig te bewonderen behalve die glimlach.’

‘Ja, ik had het over de bruidegom.’ Bij de deur bleef Sera staan en hield zich aan Penny vast terwijl ze in haar muiltjes met open neuzen stapte.

‘William ziet er mooi uit. Af en toe slaakt hij een diepe zucht, maar hij is volgens mij niet half zo zenuwachtig als jij. Maar misschien kan jouw aanstaande echtgenoot zijn emoties gewoon beter verbergen.’ Penny zweeg en haalde heel even haar schouders op. ‘Zoals de meeste mannen.’

‘En wat zei je zo-even over Paul? Hebben jullie weer ruzie?’

‘Of wij weer leven als kat en hond? Ach, ik kan hem gewoon niet uitstaan, ook al is hij nog zo’n knappe verschijning. We lijken het gewoon nooit ergens over eens te kunnen worden.’ Ze pakte Sera’s armen en spreidde ze uit om haar nog eens goed te kunnen bekijken. ‘Maar genoeg over hem. Die ene avond in zijn nabijheid overleef ik heus wel. En nu wil ik alleen maar van jou genieten.’

Sera slaakte een diepe zucht en beet onwillekeurig op haar onderlip, omdat het gefladder in haar maag van geen wijken wilde weten. Ze streefde de satijnen plooiën rond haar middel en streek vervolgens over de zijkant van de rok.

‘Denk je dat hij het mooi vindt?’

Penny knikte. ‘Zeker weten. Maar hij trouwt niet met een bruidsjaпон. Hij trouwt met jou,’ zei ze, en ze kneep even in Sera’s handen voordat ze haar losliet. ‘En jij’ – Penny zweeg even om haar een boeketje felrode pioenrozen te overhandigen dat in een kristallen vaas op het nachtkastje stond – ‘bent mooi. En mij raak je niet kwijt, dat weet je. Dat maak ik mezelf in elk geval wijs, dat onze vriendschap zal blijven bestaan. Ondanks de afstand.’

‘Ik weet het.’

‘En? Moet ik de bekende toespraak houden? Moet ik zeggen dat je vandaag geen assistent kwijtraakt’ – Penny schudde haar

hoofd om de waas van tranen in haar ogen te doen verdwijnen en glimlachte – ‘maar er een echtgenoot bij krijgt?’

‘Geen grapjes, alsjeblieft.’ Sera lachte, maar haar keel zat dicht van alle emoties. ‘Niet nu. Ik weet niet of ik die op dit moment wel aankan.’

Penny knikte en hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Manhattan is niet ver weg. Je kunt altijd in het vliegtuig stappen en naar me toe komen. Dat wil zeggen, zodra we elk kunstwerk uit jouw galerie hierheen verstuurd hebben.’ Ze glimlachte en veegde een traan weg die over haar wang dreigde te rollen. ‘Maar alle gekheid op een stokje – ik hoop dat alle inwoners van Californië zich ervan bewust zijn welk juweel er in hun midden komt wonen.’

‘Ik ben me er in elk geval wel van bewust welk juweel ik kwijt-raak. Hoe moet dat straks als ik elke dag mijn galerie binnen-kom en jij bent er niet? Je bent mijn beste vriendin,’ voegde Sera eraan toe, en haar ogen vulden zich met tranen. ‘Ik heb het gevoel dat ik doormidden word gesneden.’

‘O nee, niet doen.’ Penny wuifde met haar hand voor Sera’s gezicht. ‘Als je daar niet onmiddellijk mee ophoudt, zit je je leven lang opgescheept met trouwfoto’s waarop jij staat met rode ogen! We zijn nog weken bezig om de hele galerie naar de westkust te verhuizen. Daarna mogen we huilen zo veel we willen, goed?’

Ze sloeg een arm om Sera’s schouder en gaf haar een bemoe-digend kneepje.

‘Nog één knuffel,’ zei ze, en ze sloeg haar armen beschermend om haar vriendin heen. ‘Kom, we gaan.’

Penny knipoogde en liep de slaapkamer uit.

Sera liep achter haar aan, langs het kantoor waar ze ruim een jaar geleden had zitten wachten op het hoofd van de familie Hanover die met haar in gesprek zou gaan over een mogelijke opdracht. De opdracht om een schilderij op te sporen van een violiste uit de tijd van de Holocaust – Adele Von Bron – wat

het begin was gebleken van het zich ontvouwende verhaal dat hen uiteindelijk bij elkaar zou brengen.

Ze liepen langs de grote kamer met een wand die alleen bestond uit ramen die een schitterend uitzicht boden over het water, een gezellige open haard en intieme verlichting, de kamer waar William en zij zo veel rustige avonden hadden doorgebracht en over hun gezamenlijke toekomst hadden gepraat en gedroomd. Daar was hij met tranen in zijn ogen voor haar op de knieën gegaan en had hij haar ten huwelijk gevraagd.

Het landhuis had in die tijd een toverachtige indruk op haar gemaakt. Uitnodigend ook. En vol belofte voor hun toekomst. Tot een week geleden, toen ze dat vreselijke telefoontje hadden gekregen, waardoor alles in een stroomversnelling was geraakt en ze hun huwelijk ruim een half jaar vervroegd hadden.

‘Weet je zeker dat hij er goed uitziet?’ Sera legde een hand op Penny’s elleboog om even stil te blijven staan op hun weg naar de achterdeur. ‘Ik bedoel, wekte hij niet de indruk dat hij van gedachten veranderd was over dit alles?’

Penny boog haar hoofd naar voren en keek Sera aan alsof er een brillette op het puntje van haar neus stond.

‘Waarom zou hij in vredesnaam van gedachten zijn veranderd? Hij is jou naar Parijs gevolgd zodat je niet alleen hoefde te gaan. Jullie zijn nu al maanden verloofd. En je houdt van hem. Dat heb je me zelf verteld – hij is de liefde van je leven. Ik ben ervan overtuigd dat hij net zo over jou denkt.’

‘Maar we hebben besloten om de bruiloft te vervroegen. We hebben nog niet eens alles gepakt. Denk eens aan alle kisten die nog vanuit New York hierheen moeten worden verstuurd. De galerie wordt nog gerenoveerd en de opening zal nog maanden op zich laten wachten. En William is net weer aan een studie begonnen. Denk eens aan zijn leven, aan mijn werk, aan onze families...’

‘Je staat op het punt om te gaan trouwen en dan wil je het over kisten en studieprogramma’s hebben?’

Sera voelde dat ze begon te blozen onder de moederlijke blikken van haar vriendin.

‘Nee. Eigenlijk niet.’

‘Waarom ben je dan zo’n nerveuze bruid? Zo ken ik je helemaal niet!’

Sera zou haar het liefst willen vertellen wat er achter de schermen aan de hand was. Maar de waarheid was te moeilijk. Het was beter om alleen te vertellen wat voor de hand lag en de rest te verzwijgen.

‘Ik denk niet aan oude spoken uit het verleden, als je dat bedoelt met die indringende blik van je. De angst om voor het altaar in de steek gelaten te worden heb ik inmiddels wel overwonnen.’

‘Goed zo.’ Penny had maar even nodig om daarop in te gaan. ‘Omdat er deze keer wel iemand op je staat te wachten bij het altaar. En omdat je voormalige verloofde geen enkele rol speelt bij de beloften die jullie vandaag naar elkaar uitspreken.’

‘Natuurlijk niet,’ stemde Sera in. ‘Maar dat verandert niets aan het feit dat we niet weten wat de dag van morgen ons brengt. Alles is zo onzeker. Ik zou per slot van rekening zo meteen –’

‘Kunnen trouwen met de man van wie je houdt.’

Sera zag de openhartige blik in de ogen van haar vriendin, zag het begrip en besepte toen pas dat ze al die tijd haar adem had ingehouden. Ze zuchtte.

‘Meer niet?’

‘Meer niet.’ Penny knikte. ‘Je houdt van hem. Zeg gewoon: “Ja”. Geef hem je hart en probeer in elk geval een dag lang al het andere te vergeten.’ Ze haalde haar tengeren schouders op alsof het zo eenvoudig was.

Was het werkelijk zo gemakkelijk om de onzekerheid te vergeten?

De schemer begroette hen toen ze door de terrasdeuren aan de achterzijde van het huis naar buiten liepen.

Sera liep achter haar bruidsmeisje aan over de gladde keien

die een pad vormden door de tuin. Het zag er allemaal betoverend uit door de flakkerende waxinelichtjes die het pad tot aan het strand aan weerszijden verlichtten.

‘Wacht,’ riep ze naar Penny, die abrupt bleef staan en zich omdraaide.

‘Wat is er?’

Sera schudde haar hoofd. ‘Niks, maar ik...’ Ze bukte zich en trok haar klassiek witte muiltjes uit. ‘Ik moet hier iets achterlaten.’

Het voelde goed om de naaldhakken uit te doen, alsof ze ervoor koos om zich helemaal te geven. Sera was op weg naar haar toekomst. Die stond op haar te wachten – *hij* stond op haar te wachten, daarginds op het strand. Het afschudden van een laatste hindernis tussen hen gaf haar een ultiem gevoel van vrijheid. Ze wilde de mogelijkheid hebben om te rennen als ze dat zou willen.

Sera gooide haar schoentjes op de keien, knikte even naar Penny en zette toen haar eerste blote voet in het zand.

Het licht van de ondergaande zon spoelde over het strand. Een zilte zeebries streelde haar wangen terwijl de caleidoscopische lucht en het golvende water in de baai een schitterende achtergrond voor de plechtigheid vormden.

De baai zag er nog net zo uit als vele maanden geleden toen ze voor het eerst in Californië was; het water bewoog zich, diep blauw en ongehinderd, langs de grenzen van het landgoed. Het weerspiegelde de omstandigheden waarin ze het leven van de Hanovers was binnengetreden. Die waren op dat moment verwickeld in een juridische strijd om hun landgoed en Sera, die op dat moment nog van niets wist, stond op het punt verliefd te worden op de oudste zoon toen ze voor het eerst samen over het strand liepen.

William stond een eindje verderop in een grijs linnen kostuum en een wit overhemd met openstaand boordje. Hij maakte een ontspannen indruk. En hij zag er oprecht gelukkig uit. Zo-

dra hun ogen elkaar vonden, trok er een brede grijns over zijn gezicht.

Sera hield zich in, maar was het liefst naar hem toe gerend.

Bedachtzaam liep ze verder, stap voor stap, en dacht aan alles wat het hun had gekost om hier nu samen dit moment te kunnen meemaken. Ze zag de stralende gezichten van zijn familie om hen heen: zijn moeder, glimlachend en bemoedigend. Zijn jongere zus, Macie, was er samen met haar man, Eric. Penny had zich omgedraaid en stond nu tegenover Williams jongere broer, Paul, de vrijgevochten musicus, lenig van geest en veel te knap. Sera beet op haar lip om een glimlach te onderdrukken bij de gedachte aan Penny die waarschijnlijk met een knoop in haar maag haar best deed om de plechtigheid aan de zijde van de belangrijkste getuige tot een goed einde te brengen.

En toen richtte ze haar blik weer op William.

Hij stond geduldig te wachten, zijn handen gevouwen. De zeewind speelde met zijn haar en bracht het in het model waar zij zo van hield: niet te strak, met een spontane lok over zijn voorhoofd. En ze glimlachte, misschien wel voor het eerst, van pure tevredenheid toen haar aanstaande echtgenoot haar hand beetpakte.

Hij nam haar vingertoppen in de zijne alsof ze gemaakt waren van het kostbaarste porselein en voerde haar naar het kleine altaar in het zand. Het was gemaakt van een eenvoudige witte boog, omgetoverd tot een prieeltje met heldere pioenrozen en stroken witte stof die fladderden in de wind.

Ze gaf haar bruidsboekje aan Penny en draaide zich vervolgens om naar William terwijl ze stralend van blijdschap haar vingers verstrengelde met de zijne.

Hij keek even omlaag naar de zoom van haar jurk die ze tijdens haar wandeling door het zand had opgetild en vroeg toen: ‘Geen schoenen?’

‘Nee,’ fluisterde ze terug, en ze haalde even haar schouders op. ‘Ik had gewoon het gevoel dat ik iets moest achterlaten.’

Hij knipoogde naar haar. ‘Je bent oogverblindend mooi.’

Sera’s blik werd wazig.

‘Jij ook,’ fluisterde ze zonder erbij na te denken, en ze voelde dat ze begon te blozen toen hij lachte om haar automatische antwoord.

‘Dat is wat mij betreft dan voor het eerst, lijkt me.’

Sera voelde zich volkomen vrij op het strand.

Terwijl ze daar zo stond met Williams hand in de hare, terwijl ze elkaar een ring aan de vinger schoven en ze beloofde om hem lief te hebben en te eren, alle dagen van haar leven, begreep Sera eindelijk wat het betekende om een liefde te kennen die blijvend is. William was een oprecht en godvrezend man – een betere had ze nog nooit ontmoet – en nu behoorden ze elkaar toe.

De plechtigheid was kort, precies zoals ze het hadden gewild.

De predikant ging voor in gebed en Sera liet haar hoofd op Williams schouder rusten. De woorden die over hen werden uitgesproken waren prachtig. Ze waren verbindend en vol beloften voor een gezegende toekomst. Ze zou bijna gaan geloven wat Penny zo-even in huis nog tegen haar had gezegd: trouw gewoon met hem.

Meer niet.

De rest kon wachten tot later.

Het gebed eindigde en de predikant kondigde aan dat ze voortaan man en vrouw waren, wat een spontane glimlach op hun beider gezicht teweegbracht.

William nam haar met een tevreden grijns in zijn armen en kuste zijn bruid. Sera deed haar ogen dicht, leunde tegen hem aan en sloeg haar armen om zijn hals, terwijl hij zich vooroverboog en teder ‘Ik hou van je’ in haar oor fluisterde.

‘William Hanover?’

De stem verbrak de betovering van de schitterende zonsondergang op hun strand.

Sera deed haar ogen open.

Heel even verstijfde Williams lichaam in haar armen, maar toen drukte hij een zoen in haar hals en maakte zich van haar los. Hij ging voor haar staan alsof hij haar wilde beschermen voor een dreigend gevaar. Ze ging vlak achter hem staan en nam zijn hand stevig in de hare.

‘Goedenavond, Carter,’ zei William, en hij knikte naar de oudere man.

Sera had hem het afgelopen jaar al een paar keer ontmoet. Hij was een bekende van de familie, maar ze wist genoeg om niet te denken dat zijn aanwezigheid op hun strand alleen bedoeld was om hen te feliciteren.

Hij knikte terug, een gebaar beladen met onuitgesproken emoties.

‘Fijn dat je er bent. Onze families zijn al een hele tijd bevriend, dus je bent vanzelfsprekend uitgenodigd om te blijven en samen met ons feest te vieren.’ William knikte naar een lange tafel, niet ver vanwaar ze stonden, gedekt met vazen vol schitterende bloemen en kaarsjes die flakkerden in de beginnende schemering. ‘We zijn zojuist getrouwd.’

Carter schudde zijn hoofd. ‘Ik zou willen dat ik alleen om die reden hier was, maar we hebben geen tijd meer om te eten.’

William trok zijn wenkbrauwen op en vroeg: ‘Nu?’

‘Ik ben bang van wel. Ze staan bij het huis te wachten.’ Carter wees met zijn hoofd naar het licht dat uit de achterraamen van het landhuis scheen. Er heerste enige bedrijvigheid daar: een auto met geblindeerde ramen en een stel mannen eromheen. Het was duidelijk dat Carter uit beleefdheid in zijn eentje naar het strand was gelopen.

Hij tikte beleefd tegen de rand van zijn hoed.

‘Goedenavond, Sera.’

Ze knikte niet terug, maar drukte zich steviger tegen Williams rug en antwoordde met een aarzelend: ‘Hallo, Carter.’

Nee, God... alstublieft. Sera probeerde te blijven ademen.

Dit kan toch niet waar zijn. Niet nu.

Haar hart bonkte onder het kanten topje van haar bruidsjaпон.

Paul deed een stap naar voren en flapte eruit: ‘Wat is hier aan de hand?’ Met zijn gebruikelijke bravoure ging hij voor het pas getrouwde stel staan.

‘Ga terug naar je plaats, Paul.’

William keek zijn jongere broer aan met een blik die geen tegenspraak duldde.

De jongere Hanover leek echter niet van plan te zijn zich iets aan te trekken van het gezag in Williams patriarchale stem. Integendeel, Paul sloeg zijn armen over zijn borst en zette zijn hakken in het zand. Hij keek de ongenode gast met een ijzige blik aan.

‘Wie maakt die man duidelijk dat hij zich op privéterrein bevindt?’

William schudde zijn hoofd. ‘Dit is niet het moment om het daarover te hebben, Paul.’

Tot ieders verbazing deed ook Penny een stap naar voren, alsof ze daarmee een grens trok waarvoor ze bereid was te vechten. Ze zou zomaar een lid van de Hanover-clan kunnen zijn, zoals ze daar schouder aan schouder naast de jongere Hanover in het zand stond, een boeket bloemen op elke heup en een dreigende blik op haar gezicht.

‘O nee,’ mompelde Paul binnensmonds en hij schudde zijn hoofd. ‘Hij heeft het recht niet om jou mee te nemen.’

‘Het feit dat hij op dit moment hier is’ – William wachtte even en keek naar het huis voordat hij verderging – ‘betekent volgens mij dat hij dat recht wel degelijk heeft.’

De zakelijke toon in zijn stem gaf aan dat hij zichzelf volkomen in bedwang had. Sera had geen idee hoe hij dat voor elkaar kreeg; zij zou het liefst in het zand zijn weggezakt.

Paul rechtte verontwaardigd zijn rug.

‘Over mijn lijk.’

Macie kwam naar voren, sloeg een arm om de schouders van hun moeder en vroeg: ‘William, wat is hier in vredesnaam aan de hand?’

‘Oké,’ begon hij, en hij stak een hand op om hen tot kalmte te manen. Hij wendde zich tot zijn jongere broer en fluisterde iets wat alleen zij drieën konden verstaan. ‘Paul, je hebt geen idee hoe blij ik ben met jouw loyaliteit. Dat zal ik nooit vergeten. Maar nu moet ik je vragen om in de eerste plaats om de familie te denken.’ William neigde zijn hoofd naar de groep die achter hen stond. ‘En doe alsjeblieft een stap terug.’

Sera’s hart brak bijna toen ze ze zich omdraaide en zag dat Macie hun moeder troostte. Mrs. Hanover had haar hoofd gebogen en bette haar ogen onophoudelijk droog met een zakdoekje. De gezichten die zo-even nog hadden gestraald van geluk keken nu verbijsterd en vol ongeloof toe.

William kwam naar voren en legde een hand op de schouder van zijn broer. ‘Het is niet jouw strijd – deze keer niet.’

Paul keek hem even nadenkend aan. ‘Wat er ook gebeurt – ik sta vierkant achter je.’

‘Dat weet ik. En als het nodig is, mag jij ervan uitgaan dat ik jou steun. Maar op dit moment moet je het uit handen geven, broertje.’

Na een korte stilte bond de jongere Hanover in, hoewel hij het daar niet mee eens leek te zijn. Hij knikte even, pakte Penny’s elleboog in zijn hand en trok haar zachtjes met zich mee terwijl hij zich terugtrok in het zand. Hij ging een eindje bij bruid en bruidegom vandaan staan, maar zijn houding straalde onverminderd verzet uit.

William knikte naar Carter voordat hij zich tot Sera wendde.

Behoedzaam maakte hij zijn vingers los van de hare en streelde vervolgens teder haar wang. Ze probeerde zijn hand te pakken, maar haar vingers trilden zo hevig dat het haar niet lukte. Hij draaide haar hand om en drukte een tedere kus op haar vingertoppen.

‘Ik had zo mijn twijfels,’ gaf Sera toe, en ze beet op haar onderlip voordat ze haar diepste gedachten blootgaf. ‘Voordat ik een voet in het zand zette, was ik bang dat jij er niet zou zijn. Niet

omdat je niet me zou willen trouwen, maar vanwege onze onzekere toekomst. Ik was bang dat je om die reden ons huwelijk zou afblazen. Maar je bent gekomen, toch? Je stond op ons strand op me te wachten.'

'Op dit strand ben ik verliefd op je geworden,' fluisterde hij boven het geluid van de zeemeeuwen die ergens achter hen omlaag doken en vervolgens weer weg zweefden uit. 'Vanaf de eerste dag. Weet je nog? Toen ik je inhuurde om een vermist schilderij te vinden?'

Ze knikte heftig, en probeerde haar tranen terug te dringen.

'Zo heb ik jou gevonden. Nee, Sera, niets kon mij ervan weerhouden om vandaag met je te trouwen. Zelfs dit niet. Ik vind het alleen heel jammer dat je die mooie jurk maar een uur hebt kunnen dragen.'

Sera schudde uitdagend haar hoofd zonder haar ogen van hem af te wenden, hoewel ze brandden door haar hete tranen.

'Het is niet jouw schuld,' zei ze, en ze voegde er vastberaden aan toe: 'Ik vertrouw je.'

Ook William bleef haar aankijken zonder het oogcontact te verbreken, terwijl het om hen heen stevig begon te waaien. Het voelde haast alsof hun dromen met de wind werden verstrooid.

'Will,' fluisterde ze, en ze ging dicht tegen hem aan staan. 'Ik vertrouw je.'

Hij gaf geen antwoord.

In plaats daarvan streelde hij haar wang en streek een haarlok van haar slaap die was losgeraakt door de bries die opsteeg vanaf het water. Met een tedere beweging streek hij de lok achter haar oor.

'Laat je me gaan?'

Hoewel hij die vraag had gefluisterd, ging er zo veel kracht achter schuil dat ze wist dat ze niet kon weigeren. Niet nu, nu aan alles waarop ze hadden gehoopt abrupt een einde was gekomen.

'Kun je dat, liefste?'

Sera knikte, hoewel ze niet wilde horen wat er zou gaan gebeuren. Hij kneep nog heel even in haar hand en liet haar toen los. Ze dwong zichzelf haar ogen dicht te doen, terwijl hij van haar wegliep. Ze hoorde het geluid van metaal op metaal en toen wist ze dat hun wereld was vergaan.

Sera draaide zich om en zakte in Penny's uitgestoken armen in elkaar. De boeketten vielen aan hun voeten in het zand. Ze hilde, zonder zich zorgen te maken over rode ogen, en beseftte dat waar ze al die tijd bang voor waren geweest nu werkelijkheid was geworden.

'William Hanover,' zei Carter met een stem vol emotie. 'Je bent gearresteerd.'